

Một chiều mưa, ở một góc phố nhỏ cuối đường, người ta thấy một cô gái đang trú mưa nép mình dưới một mái hiên của một quán cà phê đã đóng cửa. Cô gái không có gì nổi bật, nhưng lại toát ra một vẻ dịu dàng, tưởng như bước chân ra ngoài thì bầu trời kia có thể ngưng trứ nước mà toét miệng cười được. Cô gái đi Converse cao cổ, váy dài quá gối và chiếc sơ mi caro cùng tấm áo khoác ngoài. Phút chốc, cô lại sốt ruột nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn đến cái túi nhỏ đang xách trên tay. Cô đi đi lại lại, buộc đi buộc lại cái dây giày không bị tuột. Nửa tiếng sau, khi cơn mưa đã ngớt dần và những ánh nắng kì quái đang chọc xuống bất chấp màn mưa dày đặc, cô nhận được một cuộc gọi. Áp lên tai, cô chỉ nghe, không nói và lặng lẽ cúp máy. Chẳng ai biết cô cứ đứng đó làm gì, khi mưa đã ngớt hẳn. Chỉ biết rằng cô vẫn đứng đó, nhìn qua đồng hồ, dựa vào tường ngược nhìn lên trời, và mỉm cười đầy thanh thản.

1. Faster than the wind, passionate as sin

Lớp 12, tôi chuyển trường vì công việc của bố mẹ. Ngồi cùng bàn tôi là Duy. Cậu ấy rất đặc biệt. Duy ít nói, nhưng lại vô cùng nhiệt tình. Duy giỏi Tiếng Anh. Hồi mới vào, tôi rất thích ngắm những giờ ra chơi Duy ngồi một mình, đeo tai nghe và lăm nhăm một bài US-UK nào đó. Tôi bắt đầu làm quen với một vài bạn trong lớp, nhưng Duy thì tôi chưa nói nửa lời. Luôn có một rào cản ngăn cách giữa hai đứa cùng bàn như vậy. Tới ngày học thứ 3, khi tôi đang chết chán giữa một tiết trống, liếc sang Duy, cậu ấy đang nghe nhạc và làm bài tập Tiếng Anh chiều. Chẳng hiểu sao có cái gì đang thôi thúc tôi bắt chuyện với cậu ấy, và tôi đã làm thật:

- Này Duy.

Duy gỡ một bên tai nghe, nhìn sang tôi bằng ánh mắt như đang hỏi: "Cậu bảo gì thế?".

- Không, chỉ là mình muốn bắt chuyện với cậu một chút. Cậu đang nghe Red phải không?

- Red ấy à... Chuẩn rồi. - Duy cười- Sao cậu tinh thế?

- Nhìn cậu mấp máy lời bài hát là biết mà. Chắc là fan của Taylor hả?

- Cũng chẳng phải fan. Đôi lúc người ta thích một thứ gì đó đâu cần lí do.

- Ừ. Làm xong bài tập Anh chiều chưa, mình hỏi mấy câu...

Tôi lảng sang chuyện khác. Duy không đá bóng, không game như những thằng con trai khác, cậu ấy chỉ nghe nhạc thôi. Một thằng con trai luôn ngồi một mình và đắm chìm vào giai điệu, hẳn là đang chất chứa những suy nghĩ bộn bề mà cậu ấy không thể giải quyết được, cũng chẳng thể nói cho ai. Tôi chỉ đoán thế thôi, vì lớp ít biết về Duy; cậu ấy chỉ lặng lẽ như một cái bóng.

Nhưng tôi lại thấy đặc biệt thích Duy ở cái điểm đây.

Một bữa, tôi làm xong sớm bài tập. Xỏ đôi Converse cổ cao kèm chiếc váy maxi dài, tôi dắt xe đi loang quanh thành phố tìm một nơi nào đó mới lạ để ghé. Tới cuối con phố nhỏ, tôi bị thu hút bởi một quán cà phê. Không nhạc nhều ầm ĩ, không xa xỉ hào nhoáng, quán cà phê với màu nâu chủ đạo đẹp một cách tự nhiên và bình dị với chậu cây treo bên ngoài và góc check-in đáng yêu hết mức. Tôi dắt xe vào. Không gian bên trong thơm thoảng mùi gỗ, mùi cà phê bay lên, mùi matcha, mùi bánh ngọt. Đèn chum bật vừa phải khiến người ta bị cuốn hút vào một dòng chảy gì đó mơ hồ. Tôi cầm thực đơn, gõ gõ nhẹ lên mặt bàn

và gọi một cốc Cà phê sữa. Hai phút sau, khi đang cầm cúi đọc một tờ báo đặt trên bàn, thì một người đi lại gần tôi đặt chiếc cốc Cà phê bên cạnh. Tôi không ngẩng đầu, vì trước mắt tôi là đôi giày quen thuộc, đôi giày tôi nhìn hàng ngày dưới gầm bàn, luôn ở cạnh đôi Converse của tôi.

- Duy?

Lúc ấy tôi mới ngẩng đầu lên.

- Sao nào? – Duy cười.

- Cậu làm ở đây hả?

- Quán của anh trai tớ thôi. – Duy nhún vai. - Ổn chứ? Tớ trang trí đấy.

- Hi, đẹp lắm. Đầu óc phết nhỉ. Thiếu mỗi bài hát nào đó nên được phát ra nhỏ nhỏ từ cái loa gắn tường. Thiếu nhạc là tớ không thấy Cà phê ngon đâu.

Duy cười quay vào, chưa đầy 30 giây sau, nhạc đã vang lên.

Red. Duy có vẻ thích bài này.

- Bài tử của tớ đây, dù tớ không phải là Swiftie. Cậu có đồng ý không, mỗi lần nghe là trong cậu lại rạo rực một cảm xúc thật khó diễn tả. Một câu chuyện tình đầy cung bậc cảm xúc. Yêu say đắm, rồi vì lí do gì ấy cô ta lại không thể đến được với người yêu. Trớ trêu!

Duy có suy nghĩ giống tôi vậy. Tôi hỏi trong vô thức:

- Duy đã thích ai rồi à?

- Không. – Duy nói – Hoặc ít nhất là chưa.

Những ngày mưa thật dài sau đó, chúng tôi nói chuyện với nhau nhiều hơn. Hai đứa làm bài tập chung, Duy thỉnh thoảng còn rủ tôi xuống canteen mua một vài thứ gì đó nhấm nháp giờ ra chơi, hai đứa đeo hai bên tai nghe, nhưng lúc nào cũng chỉ phát lặp lại một bài. Tôi đã nghiệm Red cùng Duy, chẳng hiểu sao, khi Taylor không phải là idol của ai, nhưng bài hát thì luôn được cả hai yêu thích và có một cảm xúc đặc biệt với nó.

Rồi một ngày, tôi nhận ra, ngoài Red thì tôi còn có cảm xúc đặc biệt với Duy nữa. Cậu ấy bị cúm và nghỉ học. Bàn của tôi trở nên trống rỗng. Tôi thấy nhớ nhớ giai điệu luôn nghe bằng một bên tai, mà trên hết là nhớ cậu bạn đặc biệt ngồi bên cạnh. Con người ta vẫn thế, lúc có thì luôn coi là bình thường, nhưng mất đi rồi mới nhận ra nó ý nghĩa với ta biết bao nhiêu.

Tan học, tôi online và nhắn tin ngay cho Duy:

- Gì chứ, bao giờ mới đi học. Nghỉ mãi.

- Thế muốn tớ đi học để lấy cúm hả? :D

- Không... Duy nghỉ tớ thấy thiếu thiếu gì ấy.

- Thôi, khỏi hẳn thì đi. Tớ không muốn Vy lây cúm đâu. Không hề.

Tôi chợt thấy ngạc nhiên chút. Trước giờ tôi chưa từng thấy Duy nói ra những câu như vậy. Tôi trả lời tin nhắn vu vơ mà lòng đang bộn bề. Thế này có gọi là thích cậu ấy không? Tôi tự hỏi.

Duy khỏi ốm và đi học. Trông cậu ấy có vẻ mệt mỏi nhưng nói chuyện nhiều hơn trước. Cậu ấy mang cho tôi một gói snack tự làm. Tôi khen ngon, và cậu ấy rủ, nếu chiều đến Star Coffee – tên quán ấy – cậu ấy sẽ dạy tôi làm. Chiều đúng hẹn, tôi bước ra khỏi nhà thì mưa to. Tôi lo lắng. Gọi điện cho Duy không nghe máy. Áo mưa mẹ tôi cầm đi làm từ sáng, ô thì không đủ che. Tôi đang loay hoay thì Huy xuất hiện trước mặt.

- Sao nào, tiểu thư ngại dính mưa hả?

- Không – tôi nhả mặt – không có áo mưa thôi.

- Lên xe, tớ đèo.

Tôi như một con mèo ngoan ngoãn ngồi sau xe Duy. Duy đỗ lại trước quán, dẫn tôi vào gian bên trong. Tôi mỉm cười chào anh trai Duy và một vài nhân viên ở đây. Cậu ấy bắt đầu hướng dẫn tôi làm snack khoai tây, và khi sản phẩm hoàn thành, chúng tôi trút vào một cái đĩa lớn và mang ra nhấm nháp cùng nhau, sau khi cậu ấy mở nắp lại Red ở cái loa gắn tường. Tôi giờ mới có dịp ngắm Duy kĩ thế. Cậu ấy luôn giữ vẻ bình thản, với đôi mắt sâu hút dưới cặp kính cận.

- Cậu là người đầu tiên tớ dạy cho làm snack đó, vinh dự chưa?

- Rồi, vinh dự.

- Ngắn thế. Cậu không thể nói được cái gì dài dài hơn à. Vô cảm thế.

- Hầy, chứ biết nói gì hơn?

- Thế Vy – Duy nhìn tôi, nhìn thẳng vào mắt, khiến tôi ngỡ có chút sợ sệt – Cậu có thích buổi chiều nào đó mình lại đến đây và cùng nhau làm ít snack nữa không?

- Ờ, muốn chứ, nhưng sao lại ...

Chưa nói hết câu, Duy đứng thẳng lên, và nhìn tôi, hết như ánh mắt khi Dương Dương hỏi Bối Vy Vy "Chúng ta không phải không có mối quan hệ ấy từ bao giờ thế?" vậy.

Duy cười dịu dàng:

- Phải làm sao để cậu hiểu ý tớ giờ nhỉ?

Tôi ngạc nhiên tròn mắt. Cơ thể tôi nhưng trào lên từng đợt rồi lặng đi. Ánh mắt tôi buông dần xuống. Đầu tôi như tê dại đi, tay tôi run run rất nhẹ, tim tôi như đập nhanh lên như đang thúc giục điều gì đó. Tôi mấp máy những lời vô nghĩa và thực sự tôi chẳng biết nói gì cả. Tôi thích Duy. Nhưng tôi chưa từng nghĩ đến việc Duy đáp lại như thế nào, yêu ghét ra sao, trong hoàn cảnh nào, hay tương lai sẽ đi đến đâu cả. Không hề. Và hôm nay Duy lại nói vậy, tôi nửa vui nửa ngờ ngợ.

Khi ấy, chiếc loa trên tường đang phát giai điệu đầy bùng cháy: "But loving him was red... Burning red..."

Tôi lại ngược ra ngoài nhìn trời mưa. Duy vẫn đứng đó kiên nhẫn nhìn mặt tôi đang đỏ bừng. Rồi rất nhanh, cậu ấy cầm lấy tay tôi, xiết chặt rồi lại thả lỏng.

Tôi biết mình phải làm gì rồi. Tôi đưa tay kia ra, và cả hai tay nắm lấy bàn tay Duy. Tôi bắt đầu khóc giữa quán cà phê đông người, nhưng không phải buồn. Khóc không phải là buồn, ngược lại chẳng hạn; khóc vì nhận ra mình đã có trong tay điều đáng trân trọng nhất, và nhất định mình phải giữ gìn nó.

2. Missing him was dark grey all alone

Những ngày tháng sau đó, chúng tôi ngập đầu trong bài vở ôn thi. Chúng tôi không thể dành nhiều thời gian bên nhau nữa, khi cả hai đang bận bịu như ca sĩ "chạy sô" vậy. Nhưng mỗi khi có thời gian rảnh, tôi lại ghé qua Star, uống với cậu ấy một cốc Cà phê sữa, mở Red cùng nghe, hoặc tình nguyện làm bồi bàn cho anh trai Duy. Anh trai Duy cũng hiền như cậu ấy, sau mỗi lần tôi ghé, anh đều gửi tặng tôi một cốc matcha uống liền hoặc một gói bánh nhỏ anh ấy tự làm. Star đông khách nhưng yên tĩnh, những ngày mẹ tôi đi làm xa, tôi thường mang sách vở đến quán cùng Duy học ôn thi. Những ngày tháng bên cậu ấy thật nhẹ nhàng, cùng nhau pha một cốc yogurt, cùng thử làm một loại pudding mới, hay cùng ôm bụng cười khi món snack cháy khét giòn tan. Chúng tôi không như những đôi khác, có giận hờn, cãi nhau, đòi chia tay rồi lại làm lành. Duy luôn biết cách nhường nhịn đối xử với tôi thật tốt, và may thay là chúng tôi chưa có chuyện gì để cãi nhau cả.

Các kì thi ngập đầu bề bộn đã xong. Tôi có thời gian rảnh toàn phần, và tôi dành hết thời gian để làm việc ở Star (có công hẳn hoi), đọc sách và trò chuyện cùng Duy. Cuộc đời thật bình yên khi cùng cậu ấy ôm con gấu bông to đùng, đọc chung một cuốn tiểu thuyết, đeo hai bên tai nghe bài Red – phải, chúng tôi vẫn nghiện Red. Mỗi mắt, chúng tôi có thể lẫn vào bếp giúp mẹ tôi làm vài món ăn là lạ kiếm được ở trên mạng. Mẹ tôi rất quý Duy, mẹ bảo rằng Duy giống bố tôi hồi xưa, biết quan tâm và đọc được ý nghĩ của người khác. Chỉ tiếc bây giờ bố tôi đang ở một Thế giới khác, trước khi tôi chào đời. Biết chuyện đó, Duy thương mẹ tôi và cậu ấy rất chăm đến giúp đỡ mẹ.

Thu sang, tôi nhập học ở một trường Đại học tôi từng mơ. Duy cũng nhận được giấy báo từ trường cậu ấy đăng kí. Nhưng Duy có vẻ khác. Lần cuối gặp Duy, Duy có vẻ buồn và ít nói. Chẳng hiểu sao Duy không đến nhà tôi nữa, Star thì đóng cửa, Facebook cậu ấy luôn offline, gọi điện cho cả Duy và anh trai, không ai bắt máy. Tôi thấy lo. Có thể Duy về nhà – nhà cậu ấy ở khá xa – nhưng dù gì cậu ấy cũng phải nghe điện thoại tôi chứ. Tôi chạy đi khắp thành phố, tới những nơi chúng tôi từng đến, nhưng không, bất vô âm tín. Bạn bè chẳng ai biết, mẹ tôi cũng tìm, nhưng vô vọng. Tôi bắt đầu khóc. Lo lắng. Hoang mang. Sợ hãi. Hình ảnh Duy chập chờn trong mơ và òa vào thốn thức. Tôi như người vô thức. Bầu trời với tôi luôn phủ một màu xám xịt và cô độc. Đi qua những góc phố đầy kỉ niệm, tôi chỉ biết dựa người vào mà khóc. Một người mình yêu thương bỗng nhiên biến mất như một cơn mơ vừa bị đánh thức, tôi nghĩ chuyện này chỉ có trong phim thôi mà...

3. But loving him was red

Tôi ngồi trong Star Coffee. Cửa ngoài đã đóng, không còn một khách nào cả. Bốn người ngồi xung quanh chiếc bàn gỗ. Bố, mẹ, anh trai và tôi. Tôi đang cúi gầm mặt và ngón ngang những nước mắt. Trước mắt tôi là hai con đường. Một Mỹ, một Việt Nam. Từ hồi đầu lớp 12, bố mẹ tôi đã đặt vé máy bay cho tôi sang đó du học. Tôi thực sự rất thích, Tiếng Anh của tôi ổn, bố mẹ tôi lại định cư ở đó vài năm rồi. Đột ngột không hẹn trước, Vy bước vào cuộc đời của tôi. Như ngôn tình Trung Quốc vậy đó, tôi thích Vy từ cái nhìn đầu tiên. Cậu ấy xinh một cách thông thái và tinh khôi. Tôi đã can đảm bày tỏ, và tôi may mắn được đáp lại. Sau buổi chiều đó, tôi đã gọi điện bảo bố mẹ xin hủy vé máy bay, để tôi được học nốt cấp 3 ở đây. Bố mẹ tôi đồng ý, còn tôi thì bắt đầu hoang mang. Tới lúc hết lớp 12 tôi phải xa Vy sao? Và thời điểm ấy đã đến. Tôi đã chần chừ cả mùa hè, và năm học mới bắt đầu khiến tôi không thể chậm trễ. Tôi không muốn bỏ Vy ở đây. Bố mẹ tôi biết chuyện Vy, nhưng điều đó không đủ sức ngăn cản họ. Tôi đành theo cả nhà sang Mỹ, không kịp báo với Vy một câu. Hẳn bây giờ cô ấy đang buồn lo lắm.

Tôi không dám gọi cho Vy, vì sợ cô ấy bị sốc. Qua một vài bạn bè, tôi biết Vy đã đỡ buồn, vì cô ấy đã biết được tôi sang Mỹ, nhưng tôi sợ Vy còn giận tôi không thêm báo cho một tiếng. Nhưng không sao, Mỹ có một mùa đông lạnh giá đầy khắc nghiệt, và học sinh được nghỉ. Tôi có thể về thăm Vy.

Rồi mùa đông tới...

4. Comes back to me in burning red

Cô gái lại nhìn đồng hồ, cúi xuống buộc dây giày lần thứ bao nhiêu không biết. Cô đi đi lại lại bên mái hiên, ngược nhìn tấm biển "Star Coffee" phủ bụi, miệng mỉm cười hiền. Một chiếc taxi đỗ xịch sau lưng,

và một chàng trai bước xuống. Cô gái quay phắt lại. Chàng trai cúi xuống im lặng. Cô gái rung rung nước mắt. Họ ngẩng lên nhìn nhau. Họ lại gần, cảm giác ấm áp thân thương lại mơn man khắp da thịt. Cả hai bật khóc. Họ ôm chầm lấy nhau như chẳng bao giờ muốn rời. Không trao nhau nụ hôn ngọt dưới mái hiên bên chiều mưa như ngôn tình, nhưng bao yêu thương như gửi trao không lời. Cô gái đưa cho chàng trai chiếc túi nhỏ. Không ai biết bên trong có gì, một cốc Cà phê sữa, một gói Snack tự làm hay bất cứ cái gì đi nữa, nhưng tất cả người ta nhìn thấy là họ nắm tay nhau, đi qua con đường nhỏ và quen thuộc ấy.

Và cô gái cùng chàng trai tin rằng, chỉ cần bàn tay ấy còn nắm chặt thôi, thì bất cứ con đường nào, họ vẫn có đủ niềm tin và một hậu phương vững chắc để vượt qua.